

Den afghanske velsignelse

Ind imellem kan man gå fra gudstjeneste en søndag formiddag og have fornemmelsen af, at præsten slap afsted med en lidt vel forsigtig udgave af den aronitiske velsignelse. Den fornemmelse har man ikke, når man ser det Youtube-klip, hvor Thomas Aallmann, feltpræst og forfatter til bogen "Løvehjerter", lyser velsignelsen over soldater i Afghanistan på vej i felten. Aallmann står iklædt ørkenuniform, breder armene ud, lyser velsignelsen og gør – i samme åndedrag – V-tegn og slår sig for brystet med en gammel ridderhilsen.

Klipppet med Aallmanns afghanske velsignelse blev vist i TV-Avisen en søndag aften i januar, efter at Avisen.dk havde bragt historien.

Og så var fanden løs i Laksegade. Folkekirken kom – igen – på lederplads i aviserne: Politiken talte om en "obskøn praksis", uden at man helt kom på det rene med, om det var den aronitiske velsignelse eller mixet af velsignelse og soldater, der var obscøn. Berlingske lagde en diskret afstand til den særlige afghanske velsignelse med store armbevægelser og ridderslag, men benyttede samtidig lejligheden til at håne et par biskopper som forargelsens medløbere. Den indsats, de to biskopper ydede fra studerekamrene i København og Viborg, var – forstod man – "uægte" i sammenligning med feltpræsternes indsats.

Iben Thranholm henviste i Kristeligt Dagblad til kristendommens historiske potentiale i krig og ønskede sig en "muskulær kristendom" til at gå i front. Hans Hauge mente i JP, at feltpræsterne praktiserede en "robust kristendom", ude var ånden fra 1864, inde angelsaksiske mytologer som C.S. Lewis og Tolkien. På inter-

nettet gav soldater opbakning til feltpræsterne – mens venstrefløjen foreslog selvsamme erstattet af psykologer og i øvrigt ønskede kirken hen, hvor peberet gror.

Debattens koreografi afspejler, at det er *so last season* at hylde antihelten, der får nerver og migræne, blot han skær' sig på en dolk, som Halfdan Rasmussen gjorde midt i 1950'erne. Krigen er ikke kold, den er varm – og heller ikke i debatten tages fanger, man må vælge mellem sutsko og skrivebord – eller muskler og ridderslag.

At være non-kombattant er en svær disciplin. At være det som feltpræst er det ikke mindre.

Så meget desto mere er der set herfra grund til at holde fast i nogle af de spørgsmål om feltpræsternes rolle, som sagen rejser. Især hvis man er overbevist om vigtigheden af, at der er præster hos de udsendte soldater.

Det gælder både de mere principielle teologiske spørgsmål, som Hans Vium Mikkelsen rejste i en række artikler her i Dansk Kirketidende for nogle år siden. Men det gælder også på det mere praktiske plan: Har der bredt sig en usund kultur blandt hærpræster om, at det er en dårlig præst, der ikke går med "drenge" i felten? Skal man abonnere på en særlig teologi af ny-tidehvervsk aftapning for at gøre sig som feltpræst i hæren? Ja, hvorfor har biskopperne overhovedet haft grund til at understrege, som det skete på et bispemøde sidste år, at Danmarks krigsindsats ikke er en religionskrig? Eftersom ordningen med feltpræster netop er en folkekirkelig tjeneste, så bør det være spørgsmål, der diskuteres åbent i en folkekirkelig sammenhæng.